

KDO SI TI?

Nagovor ob 3. adventni nedelji (B): Jn 1,6-8.19-28; Iz 61,1-2.10-11; Lk 1,46-50.53-54 iz Ps 61; 1 Tes 5,16-24

Pripravil dr. Marjan Turnšek

Dragi adventni sopotniki, pozdrav tudi ob 3. adventni nedelji!

Ob Božji besedi sem zaslišal v srcu pomembno vprašanje: »Kdo si ti?« (Jn 1,19) To je drugo najpomembnejše vprašanje za onim: Kdo je zame Jezus Kristus? Torej: Kdo sem? Kdo si ti?

Na to vprašanje o lastni identiteti ne odgovarjamo samo z besedami. O tem še več in bolj sporočamo z odzivi v situacijah, ki jih doživljamo; v njih pride iz nas to, kar v resnici smo. Zgodi se, da onkraj tega, kar želim pokazati drugim, moje življenje nehote razkriva veliko več. Življenje pove veliko več kot uporabljene besede. K uspešnosti naše komunikacije prispevajo izgovorjene besede menda le desetino, ostalo odpade na geste, ton glasu, poudarke, naglase in tišino ... Nekateri nočejo biti pred drugimi to, kar resnično so, zato si ustvarijo neresničen profil (ne le na FB, ampak »nosijo masko« tudi sicer), drugi pa sprejmejo izziv in razkrivajo, kdo v resnici so. Današnji evangelij sporoča, da samo na ta način omogočimo Bogu, da preoblikuje naše življenje v prostor vere, v prostor, kjer lahko on govori: nam in po nas.

Janez Krstnik se pokaže kot človek, ki nima strahu pred vprašanji o svoji istovetnosti, ki ga ni strah videti se, kakšen je: sprejema svoje meje (»nisem to«), ovrže, da bi bil on glavni (»Jaz sem glas vpijočega v puščavi«), prizna, da je povsem odvisen od drugega (»nisem mu vreden odvezati jermen na sandali«). V svetu lahko opazimo veliko bolnega narcizma: ko želi biti posameznik v središču pozornosti (to dobro znajo že otroci, zato potrebujejo pametno vzgojo); živimo v svetu, kjer veljamo le, če smo v vrhu neke piramide ... Janez Krstnik pa se predstavi kot anti-narcis, prepoznava razliko med seboj in drugim, sprejema svojo vlogo v služenju drugemu: ni on luč, ampak priča luči; ni ženin, ampak njegov prijatelj; ni Beseda, ampak njen glas. Sprejema svojo identiteto, ki je v službi drugega tako dolgo, da lahko ta Drugi izpolni svoje poslanstvo. Je človek, ki nima potrebe nujno stati sam, na odru obsijan z žarometi: zna se umakniti v puščavo, ne vstopa v templje moči in gotovosti. Umakne se in tvega, da sploh ne bo opažen.

Janez Krstnik se nam pokaže kot neke vrste upornik, ki s svojim življenje postavlja druge pod vprašaj: lahko bi nosil duhovniška oblačila, saj izhaja iz duhovniške rodbine; lahko bi prebival v duhovniških prostorih ... Praktično je povsem »gol«, da z ničemer ne bi zakril sporočila, ki jih prinaša s svojo osebo.

Ko ne postavljamo več svojega življenja pod vprašaj in se izogibamo resnici o sebi, postane nevarno. To lahko prepoznamo tudi tako, da naenkrat v našem vsakdanjem življenju ni več vprašajev (?), ampak postane naš glavni znak klicaj (!): imamo samo jasnosti, dajemo navodila, ne povprašujemo več po mnenjih, ampak dajemo nasvete in končno ukaze. A tako odnosi otrdijo; ostajamo le znotraj lastnih gotovosti. Veliko truda moramo vložiti, da vzdržujemo svoj lažen profil. Takšna zaukrivljenost nad lastno podobo Bogu ne dopušča, da bi iz našega življenja naredil besedo upanja za druge.

Ob Božji besedi te nedelje se lahko pogovorite v družini, kaj v tem trenutku življenje, ne le besede, vsakega govori drugim. In ali je v vaših življenjih (ne zgolj v izjavah) prostor za Boga ali pa je kdo popolnoma zaukrivljen nad lastno podobo, ki želi, da bi jo drugi imeli o njem? V Janezu Krstniku najdemo za to opogumljajočega »animatorja«. Čas, v katerem živimo, pa tudi potrebuje »živete besede« upanja in opogumljanja!

